

Arrest

nr. 166 969 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANHOECKE en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart van Togoleze nationaliteit te zijn, geboren op 1 oktober 1992. De vader van de verzoekende partij heeft de Duitse nationaliteit en woont in België.

1.2. Op 14 april 2010, op 17-jarige leeftijd, dient de verzoekende partij een aanvraag in om een D-visum.

1.3. Op 27 augustus 2010 wordt de visumaanvraag vermeld in punt 1.2. goedgekeurd.

1.4. Op 14 oktober 2010, op 18-jarige leeftijd, wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart, nadat zij een aanvraag tot verklaring van inschrijving als descendent had ingediend.

1.5. Op 3 oktober 2011 bevalt de verzoekende partij van een zoon.

1.6. Op 13 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt gebaseerd op de omstandigheid dat ze niet meer daadwerkelijk samenwonend was met de referentiepersoon.

1.7. Op 7 februari 2013 dient de verzoekende partij, op 20-jarige leeftijd, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

1.8. Op 30 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 23 november 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

1.10. Op 15 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 3 juli 2014 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

1.12. Op 29 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 6 juli 2015 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

1.14. Op 30 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.07.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3^ode bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)"

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om aan te tonen 'ten laste' te zijn, dient aangetoond te worden dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van oorsprong of origine. Dit was daadwerkelijk zo, betrokkene heeft dan ook een D-visum bekomen en werd vervolgens op 14.10.2010 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 13.06.2012 werd het verblijfsrecht van betrokkene echter beëindigd omdat ze niet meer daadwerkelijk samenwonend was met de referentiepersoon en zich bij gebrek aan bestaansmiddelen had moeten wenden tot het OCMW. In hoeverre betrokkene heden terug daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon in België is eigenlijk niet relevant. Nergens uit het dossier blijkt immers dat betrokkene het bevel (n.a.v. de bijlage 21) heeft opgevolgd. in het land van herkomst/origine opnieuw ten laste viel van haar ouders en in die hoedanigheid terug toepassing kan genieten van bovenvermeld wetsartikel. Wel integendeel uit het dossier blijkt dat betrokkene, zoals reeds aangehaald, enige tijd beroep heeft moeten doen op het OCMW. Sinds ze terug inwoont bij haar ouders hoeft ze daar geen beroep meer op te doen, echter dit doet geen afbreuk aan het feit dat betrokkene geen verblijfsrecht kan ontleen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf in België creëerde door het bevel niet op te volgen.

Geen van de voorgelegde documenten, zoals daar zijn: attesten van OCMW Kortrijk dd. 06.07.2015 en 28.09.2015, arbeidsovereenkomst van Agripom BVBA dd. 18.03.2009 o.n.v. de referentiepersoon, bijbehorende loonfiches voor de maand februari 2015 en voor de periode mei-augustus 2015, bijbehorende rekeninguittreksels met storting van het loon voor april 2015; rekeninguittreksel met betaling van kinderbijslag in september 2014, rekeningoverzichten Beobank met storting van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene in de periode augustus-september 2014, november-december 2014 en februari-september 2015, 'attestation de non ressources' van de stad Lomé dd. 07.09.2015 o.n.v. de moeder van betrokkene en echtgenote van de referentiepersoon; 'attestation de non ressources' dd. 25.06.2014 en 'attestation de non ressources immobilières' dd. 12.01.2015 van de stad Lomé o.n.v. betrokkene.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag, teruggekeerd is naar het land van herkomst en aldaar terug ten laste viel van de ouders in België kan niet worden vastgesteld dat aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 is voldaan om betrokkene verblijfsrecht te kunnen verlenen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2^o van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de voormelde wet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Haar eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, RACE. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijk overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grand van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig. De beslissing vermeld geen enkel concrete feitelijke overweging.

• Inzonderheid is de reden van de beslissing de volgende:

"Nergens uit het dossier blijkt immers dat betrokkenen het bevel (nav de bijlage 21) heeft opgevolgd, in het land van herkomst/origine opnieuw ten laste viel van haar ouders en in die hoedanigheid terug toepassing kan genieten van bovenvermeld wetsartikel. ... doet geen afbreuk aan de situatie van onvermogen die ze voor zichzelf in België creëerde door het bevel niet op te volgen."

Dergelijke motivatie slaat werkelijk nergens op en is in strijd met de voorwaarden van de wet. Trouwens is het merkwaardig dat de DVZ plots in haar onderhavige beslissing dd. 30.12.2015 dergelijke motivatie heeft, waar zij dergelijke motivatie niet gaf in haar eerdere beslissing dd. 29.12.2014 en 30.7.2013.

Het is pas nadat verzoekster alle mogelijke aanvullende stukken die de DVZ voortdurende meende te moeten eisen heeft overlegd, dat de DVZ plots een andere wending neemt.

De DVZ eiste dat verzoekster haar onvermogen in land van herkomst zou aantonen (ook geen onroerende goederen), wat verzoekster deed, en dat verzoekster bewijs van ten laste zijn van haar vader zou bewijzen door stortingen (samenwonen achttien DVZ ten onrechte niet voldoende), stortingsbewijzen die ook werden overlegd.

Nadat verzoekster heeft bewezen dat zij in het land van herkomst en in België volledig ten laste is van haar vader, meent de DVZ te kunnen beweren dat verzoekster "haar onvermogen voor zichzelf in België creëerde". Het is niet duidelijk wat de DVZ daarmee meent te kunnen bedoelen, waar verzoekster steeds ten laste was van haar vader zowel in het land van herkomst als in België. Verzoekster was onvermogen en ten laste van haar vader in het land van herkomst (zie visum D, zie ook de vele stukken: geen inkomsten / geen onroerende goederen in land van herkomst/eds...). Verzoekster heeft ook in België geen enkele inkomsten en is ten laste van haar vader: zij

woont bij haar vader die haarzelf en haar zoontje volledig onderhoud/onderdak en zelfs regelmatige stortingen deed.

In haar eerdere beslissingen dd. 29.12.2014 en 30.7.2013 heeft de DVZ dergelijke motivatie te nimmer weergegeven, hoewel verzoekster toen ook reeds een bevel had gekregen.

Het is niet omdat een bevel wordt gekregen in het kader van weigeringsbeslissingen door de DVZ om reden dat de DVZ meent dat bepaalde stukken ontbreken, dat verzoekster geen nieuwe aanvraag meer zou kunnen doen waarin de gevraagde stukken worden overlegd. Het is uiteraard niet omdat een bevel werd betekend en het bevel niet werd opgevolgd dat geen nieuwe aanvraag kan worden gedaan met voorlegging van de door DVZ gevraagde stukken. De logica in de motivatie door de DVZ is volledig zoek. In haar beslissingen dd. 29.12.2014 en 30.7.2013 (dit zijn ook beslissingen van na het bevel) wordt verzoekster louter gemotiveerd dat verzoekster bijkomende stukken van onvermogen / ten laste diende te overleggen. Uiteindelijk werden alle door DVZ gevraagde stukken overgemaakt en heden gaat men dan opnieuw een weigeringsbeslissing nemen op basis van een onduidelijk motivatie. In onderhavige beslissing stelt men, in strijd met de beslissingen dd. 29.12.2014 en 30.7.2013 dat "in hoeverre betrokkene heden terug daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon in België is eigenlijk niet relevant". Nochtans blijkt uit de eerdere beslissingen dd. 29.12.2014 en 30.7.2013 dat de DVZ dit wel relevant vond. Zij verzocht dienaangaande zelfs aanvullende stukken voor te leggen.

De DVZ houdt verzoekster duidelijk aan het lijntje. Eens alle gevraagde stukken worden voorgelegd, stelt de DVZ dat deze stukken eigenlijk niet relevant zijn en neemt zij een met de Wet strijdige onduidelijk motivatie aan. Dit kan uiteraard niet!

De motivatie door de DVZ is onbegrijpelijk en niet afdoende.

De voorwaarde voor gezinshereniging is vervuld. Verzoekster is ten laste van haar vader, meer bepaald afhankelijk van de materiële steun van de Unieburger (vader). Deze materiële laat haar toe te overleven in haar gewone verblijfplaats (heden in België), rekening houdend met haar financiële en sociale omstandigheden.

Verder stelt de DVZ:

"Geen van de voorgelegde documenten, zoals daar zijn:.... (opsomming stukken)"/

Deze zin is duidelijk niet afgewerkt/compleet. Dit is een onvolledige zin die nietszeggend is!!

Wat *geen van de voorgelegde documenten is en/of levert wordt niet nader gemotiveerd. De motivatie van de DVZ is duidelijk niet compleet. De DVZ heeft haar eigen zin niet afgewerkt.

Naast het feit dat voormelde motivering, voor zover al sprake van enige motivering, uiterst summier is, staat het als een paal boven water dat de dienst vreemdelingenzaken niet de moeite heeft genomen om het dossier te onderzoeken en om na te gaan welke de concrete feiten zijn.

Bovendien is het hoe dan ook ontegensprekelijk dat verzoekster op het ogenblik van haar aanvraag gezinshereniging volledig ten laste van was haar vader en dat verzoekster sinds jaren tot op heden bij haar vader woont en zij tot op heden integraal ten laste van haar vader is.

Verzoekster kreeg zeer beperkt steun van het ocmw jaren geleden, om reden dat haar verkeerde info werd meegedeeld. Het OCMW stelde dat dit perfect kon met een F-kaart.

Ook de Dienst Vreemdelingenzaken op het stadhuis deelde niet mede dat verzoekster geen beperkte OCMW steun kon genieten.

Verzoekster heeft trouwens slechts gedurende zeer beperkte periode OCMW steun genoten.

Na deze korte periode en melding door de DVZ dat dit niet kon, is zij opnieuw bij haar vader gaan wonen en woont zij tot op heden sinds jaren opnieuw bij haar vader.

Verzoekster was en is ten laste van haar vader.

De beslissing bevat geen enkele concrete motivering en onderzoek naar de concrete feitelijkheden. Dat verzoekster student is, stukken die terzake naar aanleiding van de uitnodigingsbrief dd. 29.3.12 werden voorgelegd, wordt zelfs niet vermeld in de beslissing???

Hoe dan ook is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken het niet nodig achtte om de concrete feiten te onderzoeken. Zij stelt zelfs dat het niet relevant is of verzoekster ten laste is van haar vader. Nochtans is dit de enige wettelijke voorwaarde, wat de DVZ ook weet, zoals blijkt uit haar eerdere beslissingen dd. 29.12.2014 en 30.7.2013.

Daar waar een onderzoek ontbreekt, werd ook geen motivering gegeven.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering.

Het is dan ook duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Gelet op het uiterst summier / onvolledig / onduidelijk karakter van de motivering en de ontstentenis van directe band met het concrete dossier van verzoekster, schendt de bestreden beslissing wel degelijk de motiveringsplicht zoals vastgelegd voorzien (i) in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) als beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Haar tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

"Verzoekster vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit beginsel is een bijzondere toepassing van het redelijkheidsbeginsel, dat nochtans een cruciaal algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is.

Meer specifiek dient de overheid bij de afweging van de betrokken belangen, haar beslissing in alle redelijkheid nemen.

Toelichting

Uit het uiterst beknopte motiverend gedeelte van de kwestieuze beslissing blijkt ten overvloede dat de Dienst Vreemdelingenzaken louter mechanisch is te werk gegaan.

Dit is allerminst redelijk.

Bovendien zijn de gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat verzoekster weggerukt wordt uit haar omgeving waar zij haar familiaal, sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zou duidelijk onherstelbare schade voor verzoekster impliceren welke een zeer hechte band heeft met haar vader en broers in België. Haar zoontje is hier geboren en schoolgaand.

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst, waarmee zij geen enkele binding meer heeft, overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Verzoekster heeft tijdens haar verblijf in België trouwens nooit op één of andere wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Verzoekster woont bij haar vader en haar zoontje schoolgaand. Een terugkeer zou hieraan een abrupt einde stellen.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zulke ernst dat van enige proportionaliteit met ene hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Ook dit middel is bijgevolg ernstig."

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij betoogt betreffende het derde middel:

“Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Verzoekster vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster gewaarborgd door artikel 8 van— het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster.

Verzoekster woont bij haar vader en broers in België samen met haar zoontje en vormt met hen één hecht gezin.

Ook is verzoekster een sociaal leven gestart in België, haar vrienden wonen in België, haar zoontje loopt school in België,... Verzoekster heeft een zeer duurzame binding ontwikkeld met België.

Verder wenst verzoekster er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard.

Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekster heeft opgebouwd in België, reeds daarom al haar recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

Tenslotte dient benadrukt haar zoontje schoolgaand is en dat zij bij een terugkeer met haar zoontje in complété onzekerheid zou worden gestort.

De beslissing maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekster gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en haar sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekster vindt immers haar familiaal, psychologisch, pedagogisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

In een vierde middel werpt de verzoekende partij een schending op van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en de Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009.

Het vierde middel wordt in het verzoekschrift uiteengezet als volgt:

“De DVZ stelt blijkbaar voorwaarden in strijd met de Wet.

De DVZ geeft duidelijk een verkeerde interpretatie aan het begrip "ten laste zijn" in strijd met de Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 en de Burgerschapsrichtlijn (zie ook eerdere beslissingen).

Toelichting

Na een bevel dat niet werd opgevolgd zou je volgende de DVZ geen nieuwe aanvraag gezinshereniging kunnen doen. Verzoekster zou eerste dienen terug te keren naar het land van herkomst. Deze voorwaarde wordt nergens gesteld in de Wet. Een aanvraag kan gedaan worden vanuit België, wat de DVZ trouwens erkende in haar eerdere negatieve beslissingen. Trouwens is het juist om reden dat de

DVZ voortdurend bijkomende stukken vroeg in haar eerdere beslissingen, dat steeds een nieuwe aanvraag werd ingediend.

Eens alle gevraagde stukken werden overgemaakt en de DVZ blijkbaar niet meer weet wat ze nog bijkomend zou kunnen vragen als bewijs van ten laste zijn / onvermogen in land van herkomst, stelt de DVZ in onderhavige beslissing lukweg dat dit niet relevant is (terwijl ze in eerdere beslissingen juist stelde dat enkel dit relevant was). Dit is niet meer ernstig!

De enige voorwaarde die de Wet stelt is dat verzoekster ten laste dient te zijn van haar vader.

Je bent ten laste als je afhankelijk bent van materiële steun van de Unieburger. De materiële steun moet je toelaten om minimaal te overleven in je herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Volgens de Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 is het "ten laste" zijn:

- een feitelijke situatie,
- gekenmerkt door materiële steun,
- door de EU-burger of diens echtgenoot/partner,
- voor basisbehoeften rekening houdend met de financiële en sociale toestand van de steuntrekker,
- op het ogenblik van de aanvraag tot gezinshereniging,
- zonder vaststelling van een minimumduur,
- er kunnen ook andere familieleden dan ouders of kinderen ten laste in aanmerking komen ter vrijwaring van de eenheid van gezin in de brede zin.

Blijkbaar neemt de DVZ in casu een interpretatie die lijnrecht ingaat op de bovenstaande Mededeling. De redenering van de DVZ is volledig in strijd met de Burgerschapsrichtlijn en de Mededeling van de Commissie: het "ten laste zijn" dient immers enkel te bestaan op het ogenblik van de aanvraag. De aanvraag kan worden gedaan in België.

Nergens stelt de wet dat na een bevel of weigeringsbeslissing door de DVZ in het kader van de aanvraag gezinshereniging dient te worden teruggekeerd naar het land van herkomst en de aanvraag niet meer in België zou kunnen gebeuren. Dergelijke redenering slaat trouwens nergens op en is in strijd met de eerdere beslissingen door de DVZ waarin zij verzocht bijkomende stukken in zake ten laste zijn over te leggen. Te nimmer stelde de DVZ in deze eerdere beslissingen dat verzoekster eerst zou dienen terug te keren naar het land van herkomst vooraleer zij kan genieten van de Wet gezinshereniging.

Feit is dat niet kan worden betwist dat verzoekster ten laste was van haar vader en nog steeds sinds jaren ten laste is van haar vader. Op het ogenblik van de aanvraag was zij volledig ten laste van haar vader, zodat haar de gezinshereniging diende te worden toegekend.

De DVZ deed in casu geen enkel onderzoek meer naar de werkelijke feitelijkeheden.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing flagrant artikel 40bis van de Wet 15.12.1980, de Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 en de Burgerschapsrichtlijn, schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond (artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet) aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wettelijke bepaling, met name artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar vader, een Duitse onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Duitse vader.

3.6. Opdat kan worden aanvaard dat de verzoekende partij ten laste is van haar Duitse vader dient het bewijs voor te liggen dat zij materieel wordt ondersteund door de Duitse ascendent die in België verblijft omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

3.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij aangetoond heeft ten laste te zijn geweest in het land van herkomst. De verwerende partij wijst erop dat zij dan ook een D-visum bekomen heeft en op 14 oktober 2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, doch dat het verblijfsrecht op 13 juni 2012 werd beëindigd omdat de verzoekende partij niet meer samenwoonde met de referentiepersoon en zich bij gebreke aan bestaansmiddelen had moeten wenden tot het OCMW. De

verwerende partij meent dat het niet relevant is in hoeverre de verzoekende partij heden terug daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon in België daar nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar werd betekend naar aanleiding van de beëindiging van haar verblijfsrecht, heeft opgevolgd en niet blijkt dat zij in het land van herkomst opnieuw ten laste viel van haar ouders en in die hoedanigheid terug toepassing kan genieten van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat in tegendeel uit het dossier blijkt dat zij enige tijd beroep heeft moeten doen op het OCMW.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden grondt op artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). De bestreden beslissing motiveert immers dat gezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag, teruggekeerd is naar het land van herkomst en aldaar opnieuw ten laste viel van de ouders in België, niet kan worden vastgesteld dat aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet is voldaan om de verzoekende partij verblijfsrecht te kunnen verlenen.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing strijdig is met de voorwaarden van de wet.

Immers meent de verwerende partij dat aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet is voldaan doordat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag, teruggekeerd is naar het land van herkomst en aldaar terug ten laste viel van de ouders in België. Echter blijkt nergens uit de in de bestreden beslissing aangehaalde wetsbepaling dat vereist wordt dat men een aanvraag dient in te dienen in het land van herkomst of geen voorwerp mag uitmaken van een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten

3.8. Ook in de nota met opmerkingen toont de verwerende partij niet aan op welke grond zij de mening is toegedaan dat het heden terug ten laste zijn irrelevant is wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten niet werd opgevolgd en aldus niet aangetoond is dat men in het land van herkomst opnieuw ten laste valt van de ouders. Zij beperkt zich tot de stelling dat zij mocht verwijzen naar het feit dat de verzoekende partij geen uitvoering heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en zij de zaak niet verder diende te onderzoeken wanneer er sprake is van een grond waardoor geen verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegekend. Zij laat echter na de wettelijke bepaling of andere grondslag te duiden voor deze ‘grond’ voor het niet toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat zij een ruime

appreciatiebevoegdheid heeft bij de vraag of voldaan is aan de gestelde vereist van het 'ten laste' zijn, is niet ter zake dienend, nu zij het 'ten laste' zijn op zich niet betwijfelt, doch wel stelt dat het heden terug 'ten laste' zijn irrelevant is als men een bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd en niet heeft aangetoond in het land van herkomst 'opnieuw ten laste' te zijn gevallen van de ascendent. Aldus heeft de verwerende partij zelf door het 'terug daadwerkelijk ten laste' te bestempelen als 'niet relevant' doordat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd en niet heeft aangetoond in haar land van herkomst opnieuw ten laste te zijn gevallen van haar ouders, geoordeeld dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, naast het ten laste zijn, vereist dat de vreemdeling die zich beroept op voormeld artikel, indien zij voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, aantoonde te zijn teruggekeerd naar het land van herkomst alsook aantoonde aldaar opnieuw te zijn ten laste gevallen van de referentiepersoon. De Raad stelt vast dat deze laatste voorwaarde echter niet in voormelde bepaling kan gelezen worden. Gelet op het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveerde dat het terug daadwerkelijk ten laste zijn niet relevant is, waarbij aldus uitgegaan wordt van het niet noodzakelijk zijn van een onderzoek van het ten laste zijn, zoals ook door de verwerende partij wordt voorgehouden in haar nota met opmerkingen, kan de verwerende partij dan ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat zij bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de gestelde vereiste van het ten laste zijn over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De verwerende partij kan dan ook, gelet op voorgaande vaststellingen, niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat sprake moet zijn van een situatie van reële afhankelijkheid om aan te tonen dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven kennelijk redelijk zijn.

3.9. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het dossier niet blijkt dat de verzoekende partij het bevel heeft opgevolgd, noch dat zij in het land van herkomst opnieuw ten laste viel van haar ouders, doch wel blijkt dat de verzoekende partij enige tijd beroep heeft gedaan op het OCMW. Desbetreffend stelt de bestreden beslissing dat het feit dat zij terug inwoont bij haar ouders en geen beroep meer hoeft te doen op het OCMW geen afbreuk doet aan het feit dat zij geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf gecreëerd heeft in België door het bevel niet op te volgen.

Het is de Raad geenszins duidelijk hoe de verzoekende partij door een bevel niet op te volgen een situatie van onvermogen heeft gecreëerd. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat erkend wordt dat de verzoekende partij in haar land van herkomst ten laste was van haar vader en dat op zich niet betwist wordt, doch enkel irrelevant wordt bevonden dat de verzoekende partij heden terug ten laste is van haar vader. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier, wat door de verzoekende partij niet wordt ontkend, dat zij enkele maanden steun genoot van het OCMW. De Raad ziet niet in op welk ogenblik de verzoekende partij vermogend was zodat zij, door eender welke handeling, haar onvermogen zou kunnen creëren. Voorts zelfs in de veronderstelling dat het krijgen van OCMW-steun wordt beschouwd als vermogend zijn, ziet de Raad niet in op welke wijze de verzoekende partij haar onvermogen heeft gecreëerd door het bevel om het grondgebied te verlaten niet op te volgen.

Het motief van de bestreden beslissing dat aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet is voldaan gelet op het feit dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag is teruggekeerd naar het land van herkomst en aldaar terug ten laste viel van haar ouders in België, is aldus niet correct daar voormelde bepaling geen dergelijke voorwaarde bevat.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER